



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 514/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **MALCOM, spol. s r.o.**, IČO 36 360 244, Pri potoku 53/17, Rohožník, zastúpeného DEDÁK & Partners, s. r. o., Suché mýto 1, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7Ek/1216/2023 z 22. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Na Okresnom súde je proti sťažovateľovi ako povinnému vedené exekučné konanie o vymoženie 62 980 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok sp. zn. R 5/2023 z 11. februára 2023 vydaný rozhodcom.

3. Sťažovateľ po tom, ako mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie, podal návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením z 3. januára 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že návrh na zastavenie exekúcie obsahuje skutkové okolnosti, ktoré nastali v dôsledku uzavretia kúpnej zmluvy medzi oprávneným

a sťažovateľom z 26. augusta 2021 na predaj nehnuteľnosti v k. ú. [REDAKOVANÉ] (zmluva spomenutá aj v exekučnom titule). Na nehnuteľnostiach sa následne prejavili skryté vady, v dôsledku ktorých bol oprávnený nútený tieto predať za cenu nižšiu, než v tom čase za mieste trhová kúpna cena, k čomu povinný namieta – popiera, že tento stav nezavinil. Uvedené okolnosti nastali pred vydaním exekučného titulu. Exekučný súd však v rámci návrhu na zastavenie exekúcie nie je príslušný skúmať hmotnoprávnu správnosť exekučných titulov, resp. preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí (vrátenie postupu orgánu) vydaných v základnom konaní. Okresný súd sa nestotožnil s argumentom sťažovateľa o nedoručení exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku a upovedomenia o začatí rozhodcovského konania. Tieto písomnosti boli sťažovateľovi riadne doručované na známe sídlo jeho spoločnosti ako právnickej osoby. V dôsledku neprevzatia zásielok v odbernej lehote (5 dní) nastali účinky doručenia písomnosti v zmysle platnej právnej úpravy. Okresný súd tu vychádzal z doporučených zásielok, ktoré boli sťažovateľovi zasielané v rámci rozhodcovského konania, pričom v tomto smere zabezpečil aj vyjadrenie rozhodcu, ktorý exekučný titul vydal. Rozhodcovská doložka na prejednanie sporu pred rozhodcovským súdom (rozhodcom) je súčasťou písomne uzavretej osobitnej dohody o zaplatení dlhu v splátkach z 18. júla 2017 podpísanou aj oprávneným a sťažovateľom, oboma ako právnickými osobami, ku ktorej sťažovateľ nepreukázal nijaké námietky na príslušnom súde v rozsahu podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Z povahy všetkých písomností, ako aj zo samotnej argumentácie sťažovateľa je nepochybné, že v danej veci nejde o spotrebiteľský spor. Zákon o rozhodcovskom konaní v prípade námietok účastníka konania týkajúcich sa právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcu) a námietok neplatnosti rozhodcovskej doložky poskytuje účastníkovi takéhoto konania možnosť podať na príslušnom súde žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čím je vylúčená možnosť skúmať právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní.

4. Proti uzneseniu z 3. januára 2024 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením z 22. mája 2024 vydaným sudcom zamietol. Konštatoval, že nezistil dôvody na zastavenie exekúcie. Nebolo sporné, že predmetom rozhodcovského konania nebol spor zo spotrebiteľskej zmluvy, ale spor obchodnoprávnej povahy, rozhodcovské konanie sa tak spravovalo zákonom o rozhodcovskom konaní. V zmysle Exekučného poriadku je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať otázku právomoci rozhodcovského súdu na vydanie rozhodcovského rozsudku len v prípade tzv. spotrebiteľských rozhodcovských rozsudkov. Uvedené potvrdzujú najmä posledné rozhodnutia ústavného súdu v obdobných veciach, napr. sp. zn. II. ÚS 300/2018, sp. zn. II. ÚS 395/2019 (tu ide o zrejmú chybu v písaní, správne malo byť uvedené II. ÚS 398/2019, pozn.), sp. zn. IV. ÚS 22/2020, sp. zn. I. ÚS 265/2020, sp. zn. IV. ÚS 282/2020, sp. zn. II. ÚS 298/2020, sp. zn. IV. ÚS 139/2021 z 13. júla 2021. Túto názorovú líniu ústavného súdu podporuje i jedno z posledných jeho rozhodnutí, a to nález sp. zn. II. ÚS 43/2022 z 24. mája 2022. Pokiaľ teda sťažovateľ argumentoval uznesením ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 484/2018 z 13. septembra 2018, tak skrz už uvedené rozhodnutia možno záver o možnosti skúmania rozhodcovskej doložky aj v nespotebiteľskej veci prijatý v tomto rozhodnutí ústavného súdu považovať za prekonaný. Oprávnenie účastníka namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a oprávnenie podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, o ktorých je oprávnený a povinný rozhodovať zákonom určený civilný súd, nepripúšťajú skúmanie právomoci

rozhodcovského súdu zo strany exekučného súdu v rozsahu, ktorý patrí civilnému súdu. Nevyužitie postupu podľa zákona o rozhodcovskom konaní v iných ako spotrebiteľských veciach tak znamená stratu možnosti spochybňovať rozhodcovskú zmluvu v exekučnom konaní na strane žalovaného účastníka rozhodcovského konania, ktorý znáša svoju procesnú zodpovednosť za včasné uplatňovanie účinných prostriedkov ochrany. Sťažovateľ namietal doručovanie písomností v rozhodcovskom konaní, čo nevyhnutne súvisí aj s tým, či sa sťažovateľ rozhodcovského konania riadne zúčastnil, a teda či mohol, resp. nemohol namietat' neexistenciu rozhodcovskej doložky. Okresný súd však ustálil, že písomnosti v rámci rozhodcovského konania boli sťažovateľovi ako žalovanému účinne doručené, aj keď si ich reálne neprebral. Zásielky sa z adresy sídla sťažovateľa vracali z dôvodu, že adresát si ich neprebral v odbernej lehote, čo znamená, že sťažovateľ na uvedenej adrese bol známy, ale zásielku si nevyzdvihol. Práve v dôsledku uvedeného rozhodca nemusel vykonávať ďalšie zisťovanie adresy v zmysle § 25 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní a mohol považovať písomnosti za doručené prostredníctvom fikcie doručenia. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na to, že rozhodca mal písomnosti doručovať jeho právnomu zástupcovi, ktorého mohol zistiť z výzvy na plnenie záväzku z 20. decembra 2022, resp. že oprávnený (jeho právny zástupca), ktorý mal vedomosť o právnom zastúpení sťažovateľa, mal tohto právneho zástupcu označiť v návrhu na začatie rozhodcovského konania tak, aby písomnosti boli doručované tomuto právnomu zástupcovi, uvedené podľa názoru súdu nie je relevantnou požiadavkou, ktorá by mala svoj zákonný podklad, a to najmä za stavu, že boli naplnené podmienky pre fikciu doručenia. V konaní (či už v súdnom alebo rozhodcovskom) je to práve sám účastník, ktorý oznamuje, že ho v konaní zastupuje právny zástupca a uvedené preukazuje predložením splnomocnenia. Bez toho, aby sa tak stalo, súd (rozhodca) nemá dôvod konať s právnym zástupcom, ktorého splnomocnenie nemá preukázané, pretože by tak konal s neoprávnenou osobou. A pokiaľ by ešte takejto osobe doručil žalobu (návrh na začatie konanie), konal by v rozpore aj s pravidlami ochrany osobných údajov. Okresný súd v doručovaní v rámci rozhodcovského konania nezhliadol žiadne pochybenie.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že uznesenie zakladá zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle súdu. Uznesenie je arbitrárne, arbitrárnosť rozhodnutia spočíva v nedostatočnom a ústavne nekonformnom odôvodnení napadnutého uznesenia, skutkové a právne závery neboli správne.

6. Rozhodovacia prax ústavného súdu nie je v názore, či je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať otázku právomoci rozhodcovského súdu na vydanie rozhodcovského rozsudku, jednotná. Rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 484/2018, na ktoré sťažovateľ poukazoval v exekučnom konaní, nie je vôbec ojedinelé. V tomto smere sťažovateľ upriamuje pozornosť na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 50/2019, sp. zn. I. ÚS 375/2019, sp. zn. III. ÚS 607/2021, sp. zn. I. ÚS 180/2021, sp. zn. I. ÚS 381/2019, sp. zn. I. ÚS 43/2020 a sp. zn. III. ÚS 146/2020. Ústavný súd opakovane zaujal názor, že z ústavného hľadiska exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po formálnej i materiálnej stránke, a ak je exekúcia vedená na podklade exekučného titulu, ktorý nespĺňa tieto požiadavky, musí byť v každom štádiu konania zastavená.

7. Okresný súd vôbec nezohľadnil okolnosti konkrétneho prípadu. Sťažovateľ v exekučnom konaní opakovane poukazoval na to, že žiadnu rozhodcovskú doložku vo vzťahu k uplatnenému nároku neuzatvoril. Okresný súd nevysvetlil, prečo, keď išlo o nárok vyplývajúci z kúpnej zmluvy, uspokojil sa s rozhodcovskou doložkou obsiahnutou v úplne inom dokumente (dohode o zaplatení dlhu v splátkach), ktorý s kúpnu zmluvou už na prvý pohľad nesúvisí. Rozhodca založil svoju právomoc vo veci konať na základe rozhodcovskej doložky týkajúcej sa iného právneho vzťahu. Sťažovateľ opakovane poukazoval na skutočnosť, že kúpna zmluva žiadnu rozhodcovskú doložku neobsahovala. Exekučný súd nemôže akceptovať rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, teda majúci účinky paaktu.

8. Sťažovateľ sa nemohol brániť v rozhodcovskom konaní, pretože mu nebolo doručené oznámenie o začatí rozhodcovského konania ani rozhodcovský rozsudok, resp. tieto mu boli doručené len fikciou doručenia. Sťažovateľ neodmietol zásielky prevziať, sťažovateľ si zásielky nestihol prevziať (zásielky sa vrátili ako neprevzaté v odbernej lehote), pretože rozhodca v oboch prípadoch doručovania skrátil úložnú lehotu na prevzatie zásielky na 6 dní. Nevysvetlil pritom, prečo tak postupoval a prečo v prípade takých dôležitých zásielok skrátil úložnú lehotu na taký krátky čas, obzvlášť, keď videl, že už prvú zásielku si sťažovateľ nestihol prevziať. Súdy štandardne doručujú rozsudky tak, že v prípade nezastihnutia adresáta sú tieto zásielky uložené na pošte 18 dní, resp. v elektronickej schránke 15 dní. Okresný súd pritom vôbec neskúmal, prečo rozhodca túto lehotu skrátil a sťažil tak sťažovateľovi preberanie zásielok, pričom nestihnutie tejto neprímerane krátkej lehoty malo pre sťažovateľa fatálne následky v podobe exekúcie, ktorá bude pre neho likvidačná, navyše na základe ničotného exekučného titulu.

9. Rôznymi podvodnými praktikami získava oprávnený v súčinnosti s rozhodcom exekučné tituly vo viac ako 200 veciach za rok. Spolu 13 veriteľov podalo 30. apríla 2024 trestné oznámenie o tom, že majú podozrenie, že konaním neznámej organizovanej skupiny osôb mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu. Nároky oprávneného nikdy nie sú riešené v riadnom súdnom konaní, pretože súd by ich v riadnom konaní nikdy nepriznal z dôvodu absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi, obchádzanie zákona, konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom, ako a pre neurčitost', nezrozumiteľnosť, nejasnosť, nedostatok vôle. Veriteľ, spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o., zastupovala vždy advokátska kancelária AK KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom na rovnakej adrese, na ktorej sídli taktiež veriteľ. K tomuto postupu by nebolo možné dôjsť bez aktívnej účasti tohto právneho zástupcu, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]. Sťažovateľ nemal tieto informácie k dispozícii v priebehu exekučného konania, a tak ich nemohol exekučnému súdu predložiť. Považuje ich však za dôležité, pretože ozrejmuje nezvyčajný postup rozhodcu, ktorý v prípade tak dôležitého dokumentu, ako je rozhodcovský rozsudok, skrátil lehotu na jeho prebratie na 6 dní.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým

predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

11. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať návrh na začatie konania, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa o doručovaní písomností v rámci rozhodcovského konania ústavný súd uvádza, že okresný súd sa náležite a vyčerpávajúco vyrovnal s argumentáciou sťažovateľa spochybňujúcou doručenie písomností sťažovateľovi v rámci rozhodcovského konania, dospel k záveru, že písomnosti (upovedomenie o začatí rozhodcovského konania aj rozhodcovský rozsudok) možno považovať za doručené v dôsledku uplatnenia fikcie doručenia, keďže sťažovateľ si zásielky neprevzal v odbernej lehote (t. j. nešlo o prípad, kedy by bol adresát na adrese neznámy). Okresný súd pri doručovaní neidentifikoval žiadne pochybenia. Zrozumiteľným a logickým spôsobom vysvetlil, prečo poukaz na právne zastúpenie sťažovateľa nepovažoval za relevantný. Z uznesenia sudcu v spojení s uznesením vyššieho súdneho úradníka vyplýva tiež okolnosť, že voči sťažovateľovi ako žalovanému prebiehalo aj iné rozhodcovské konanie (R 204/2022) vedené tým istým rozhodcom, v rámci ktorého si sťažovateľ zásielky na adrese svojho sídla preberal.

13. Pokiaľ ide o námietku neexistencie rozhodcovskej doložky, ktorá by založila právomoc rozhodcovského súdu, okresný súd zaujal v napadnutom uznesení právny názor, podľa ktorého nie je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu vydať exekučný titul s odôvodnením, že nevyužitie postupu podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní (§ 21 ods. 4 a § 40) v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú doložku, resp. zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. Na podporu svojho záveru okresný súd poukázal na viacero rozhodnutí ústavného súdu.

14. Okresný súd uzavrel, že zákon o rozhodcovskom konaní ani Exekučný poriadok neobsahujú ustanovenia, ktoré by umožňovali exekučnému súdu vykonať prieskum rozhodcovského rozsudku v nespotebiteľských veciach v exekučnom konaní z hľadiska existencie či platnosti rozhodcovskej zmluvy. Naopak, s poukazom na § 40 ods. 1 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní rozhodovanie o tom, či má byť zrušený rozhodcovský rozsudok v nespotebiteľskej veci, osobitný zákon zveruje do vecnej príslušnosti kauzálne príslušných súdov podľa § 28 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Tieto súdy sú kompetentné posudzovať okrem iného to, či sa rozhodcovským rozsudkom rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky ako jeden zo zákonných dôvodov zrušenia takéhoto rozhodcovského rozsudku. Oprávnenie účastníka namietat' nedostatok právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a oprávnenie podať žalobu o zrušenie

takéhoto rozhodcovského rozsudku kauzálné príslušnému súdu podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, o ktorých je oprávnený a povinný rozhodovať zákonom určený civilný súd, nepripúšťajú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu zo strany exekučného súdu v rozsahu, ktorý patrí civilnému súdu. Nevyužitie postupu podľa zákona o rozhodcovskom konaní v iných ako spotrebiteľských veciach tak znamená stratu možnosti spochybňovať rozhodcovskú zmluvu v exekučnom konaní na strane žalovaného účastníka rozhodcovského konania, ktorý znáša svoju procesnú zodpovednosť za včasné uplatňovanie účinných prostriedkov ochrany, ktoré mu právny poriadok priznáva. Uvedené korešponduje so záverom ústavného súdu vysloveným v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 298/2020 (ako aj napr. v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 398/2019, sp. zn. IV. ÚS 22/2020), pričom ústavný súd vo veci sťažovateľa nevzhladol dôvod odkloniť sa od tohto právneho názoru. Uvedeného právneho názoru sa pridrižiava aj ostatné uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 195/2023 z 30. marca 2023.

15. Okresný súd sa vyrovnal aj s poukazom sťažovateľa na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 484/2018, okrem iného zdôraznil, že v porovnaní s vecou sťažovateľa išlo o odlišnú situáciu. Pre úplnosť ústavný súd v tomto smere dodáva, že v náleze sp. zn. IV. ÚS 484/2018 ústavný súd konštatoval, že *„za ústavne akceptovateľnú a udržateľnú ústavný súd považuje aj tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa sudca okresného súdu nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o existencii rozhodcovskej zmluvy, ktorú odvodzuje od vlastného jednostranného vyhlásenia, resp. nečinnosti žalovaného v priebehu rozhodcovského konania, o ktorom sa žalovaný nedozvedel a pri ktorom preto neboli naplnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručovania (keďže adresát bol na mieste doručovania neznámy, pozn.)“*. Vo veci sťažovateľa však okresný súd uzavrel, že nešlo o prípad, keď by bol adresát neznámy, ale k uplatneniu fikcie doručenia mohlo dôjsť a aj došlo v dôsledku toho, že sťažovateľ si zásielky doručované na adresu jeho sídla neprevzal v odbernej lehote (čo napokon nespochybňuje ani sťažovateľ, pozn.).

16. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie sudcu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v zákone. Napadnuté uznesenie sudcu obsahuje dostatok skutkových a právnych dôvodov, pričom okresný súd vyčerpávajúcim, zrozumiteľným a vnútorne konzistentným spôsobom reagoval na všetky relevantné otázky prerokovávanej veci. Právne závery okresného súdu nie sú založené na svojvoľnej interpretácii, prípadne aplikácii ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj Exekučného poriadku.

17. Sťažovateľ tiež vyjadruje podozrenie z podvodného konania oprávneného, páchania trestnej činnosti, poukazuje na prepojenie, spoluprácu oprávneného s rozhodcom a advokátskou kanceláriou v mnohých prípadoch vymáhania pohľadávok, čo vyústilo do podania trestného oznámenia sťažovateľom spolu s inými osobami, voči ktorým sa oprávnený domáha zaplatenia peňažných pohľadávok. Sťažovateľ uvádza, že danými informáciami nedisponoval v priebehu exekučného konania, a tak ich nemohol exekučnému súdu predložiť. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na to, že tieto skutočnosti sťažovateľ prvýkrát uvádza až v ústavnej sťažnosti, ústavný súd túto námietku nemohol posudzovať z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy limitujúceho vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi, resp. iným orgánom verejnej moci musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv

a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04).

18. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením sudcu a tvrdým porušením označených práv neexistuje taká relevantná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Za daného stavu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti uzneseniu sudcu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Robert Šorl
predseda senátu